

Česká folková scéna v posledním desetiletí konečně začala nalézat nové i mladé tváře, respektive kvalitní interprety. Většinou však, a je na každém z nás jak hodně je nám to milo či jak je to ku prospěchu nebo škodě folku, se jedná o formace či písničkáře stojící někde na hraně folku s jiným hudebním žánrem či stylem (a ponechme dnes stranou rozvlněnost definovatelnosti folk). Jednou z mála hudebních skupin navazujících na tradiční folkové hvězdy jako jsou Brontosauři či Nezmaři je pardubická kapela **Marien**.

Konečně na svůj „výroční koncert“ si do domácích Pardubic pozvala 29. října jednu z dalších takových legend - **Pavla Žalmana Lohonku**. Zšeřelá Sukova síň Domu hudby však nejdříve uslyšela hlas frontmana kapely Víti Troníčka, který tónem první písničky pozval do sálu všechny ostatní členy skupiny Marien - možná až trochu patetické entrée, ale k folku mi prostě patří.

Hned v úvodu pak zazněly asi tři nejznámější písničky Marienu. Zatímco však k písním

Memento mori

či

Zrcadla

bych přidal i přívlastek nejkvalitnější, skladbě

Kluk z Pardubic

bych jej rozhodně nepřiradil, ale chápu, že domácímu publiku se nekriticky líbí, i když snaha vměstnat do textu co nejvíce pardubických reálií, melodičnost a lehkost skladby významně oslabuje. Následně byl dán prostor Žalmanovi, který tentokrát zahrál první tři skladby zcela sám, cíť se tím zcela nahý a až na několik následujících skladeb jej doprovodila skupina Marien. Bylo co poslouchat a Spol. by si měl dávat dobrý pozor, aby jim Žalman nepřesídlil do města perníku, zvláště když po jednom špatném nasazení flétny prohlásil, že Jindřiška ji i po těch letech kazí podstatně více. Marien pak hráli jednu písničku za druhou i když rytmu stejně jako v prvním bloku trochu ubrala mluvená čtvrt hodinová vsuvka kapelníka, holt rozhlasák potřebuje také občas vidět přímou reakci publika, či obsahu se podřizující forma balady „

O rodičích a dětech

“ konečně ale i neštěstí a smrt jsou nedílnou součástí života. Koncert vrcholil a stále byly slyšet hlavní přednosti Marienu - výborné sbory, schopnost většiny členů odtáhnout hlasově i nástrojově samostatně celou píseň, čisté melodie plné romantických textů a konečně i vytříbené souznění nástrojů i jejich precizní zvládnutí. Čtyři přídávky, z nichž k jednomu vytáhli z publika i v první řadě sedícího Žalmana, pak laskavě završili v pravdě folkový koncert. Jen tak dál! FOLK ŽIJE!

Nahý Žalman ve spolu s Marien

Napsal uživatel Karel Fred Vodňanský
Úterý, 08 Listopad 2011 21:18

